

ISTEN NÉPE A GYÜLEKEZETBEN

Johannes Verkuyl

Az intertestamentális korszak*

A zsidók diaszpórai időszakának kutatása olyan bizonyítékokat tárt fel, amely igazolja, hogy a zsidók mindent elkövettek annak érdekében, hogy az embereket áttérítsék, és ez határozottan rányomta bélyegét később arra a missziómunkára, amit a pogány és zsidókból lett keresztyének is folytattak. A Septuaginta (az Ótestamentum görög nyelvű fordítása) az egész civilizált világot bejárta, és ezt magyarázták a zsinagógákban is. A júdaista misszió a diaszpórában sokkal hatékonyabb volt, mint ahogy azt némelyek képzelik. Sőt, a júdaizmus áthatotta a korai keresztyénséget is, mivel a zsidókból lett keresztyének szoros kapcsolatban maradtak a zsinagógai közösséggel. A zsinagógáknak kulcsszerepük volt, mert vonzották a prozelitákat (a pogányokból zsidó hitre áttérteket, akik teljes egészében elfogadták a zsidó vallásgyakorlatot, beleértve a körülmetélést is), valamint az „istenfélőket”, akik elfogadták a júdaista etikát és kultuszt, a körülmetélést azonban elutasították. A kapcsolat ugyan megmaradt a zsinagógákkal, de az Újszövetség evangéliumi üzenete teljesen eltért a zsidókétól, amit Isten országáról, a keresztyén hitről és Jézus Krisztus Messiás-voltáról hirdettek. A palesztinai júdaisták a megtért pogányoktól megkövetelték, hogy olvadjanak be a zsidó közösségbe, és mindent el is követtek a változtatás érdekében. Viszont a Palesztina területén kívül élő zsidók a hangsúlyt csupán arra helyezték, hogy az egyistenhitet fogadják el, amit a pogányok, akik már amúgy is belefáradtak a sok istén tiszteletébe, nagyon vonzóknak találtak. Ezek elszellemesítették a kultuszt, és rossz hírbe hozták a pogány világ életstílusát. Üzenetük lényege az *auto-soterie* felfogás – az egyén önmegváltása. Mind a Sibyll jóslatok, mind a Joseph és Ase-nath könyve igényt támaszt arra, hogy ha valaki megfelelő módon megtartja az etikai rituális követelményeket, az önmagától is megbékélhet Istennel.

Meglehet, hogy az Úr Jézus Mt 23:15-ben ezeket a különös felfogású zsidókat célozta meg éles szavaival, amikor így szólt: „Jaj

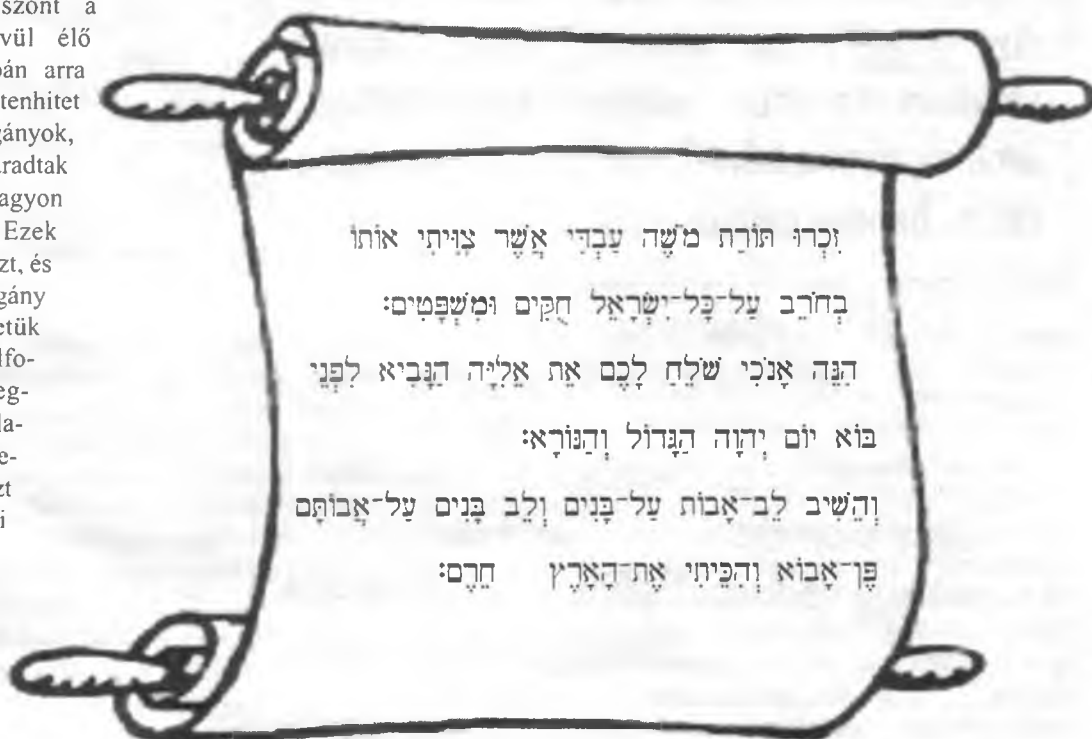
néktek, képmutató, írástudó farizeusok, mert megkerülitok a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek; és ha azzá lett, a gyeheña fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál!”

Pál apostol is csatlakozik Jézus dorgáló szavaihoz a törvényeskedő öngazult zsidókkal szemben (Róm 2:17–24).

Az Úr Jézus és Pál apostol nem magát a missziómunkát elleneztek, amit a zsidók a pogányok között végeztek. Valójában Pál apostol a saját munkájára úgy tekintett, mint a zsidók diaszpórában elkezdett missziójának folytatására a pogányok között. Csakhogy ennek a tárgya eltért attól, amit a zsidók mondtak. Ezért Jézus sem merített a zsidó hagyományokból, amikor elkezdte hirdetni a maga evangéliumát, hanem visszament magához az Ószövetséghez, és csak abból idézett.

Ford.: Gerő Sándorné

* Intertestamentális korszaknak nevezzük azt a 400 esztendő, amely az Ószövetség utolsó könyvének megírásától az Újszövetség első könyvének kezdetéig telt el.

Idézett héber szöveg az ószövetségi Szentírás utolsó könyvének utolsó bekezdéséből való:

„Gondoljatok szolgálóknak, Mózesnek a tanítására... Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja. Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.”

(Mal 3:22–24)